

okna; na iste načine so se sovražili med seboj in vršili zakonolomstva.

S te strani se je na razobešenem perilu, ki je pokrivalo na vrvicah vse strehe, očitovale beda, v molku čemernost, v petju brezskrbnost, v kletvi nesreča.

Kadarkoli se je nova družina naselila v katero teh treh hiš, je ves ogromni trikotni stožec posluhnil in zbiral doznatke, dokler ni napravil sodbe. Nato je živel svoje enolično življenje dalje.

Včasih so prišli na dvorišče trije godci, ki so igrali na dvoje gosli in kitaro po dve žalostni in eno veselo pesem. Ti prosjaki so prinesli pol življenja med mrke stene; to je bilo gledališče ubogih. Sto oken in verand je bilo na gosto natrpanih. V papir zaviti novci so padali v globino.

Le malo drugih prilik je bilo, da se je zganilo v duši mrzlega in mračnega trikota. Kadarkoli se je odigrala v kateri izmed družin glasna drama, je odmevalo dvorišče od nje. Tedaj so vse sobe prenehale dihati, roke so se ustavile. Ko je nemir polegel, so ženske izrekle sodbo in trikotni stožec je objela mrtva vsakdanjost.

Ta dan se je zgodilo tole:

V tretjem nadstropju hiše, v kateri je stanovala gospa Vera, je pretepel brivec svojo ženo, ki jo je v pijanosti dolžil nezvestobe.

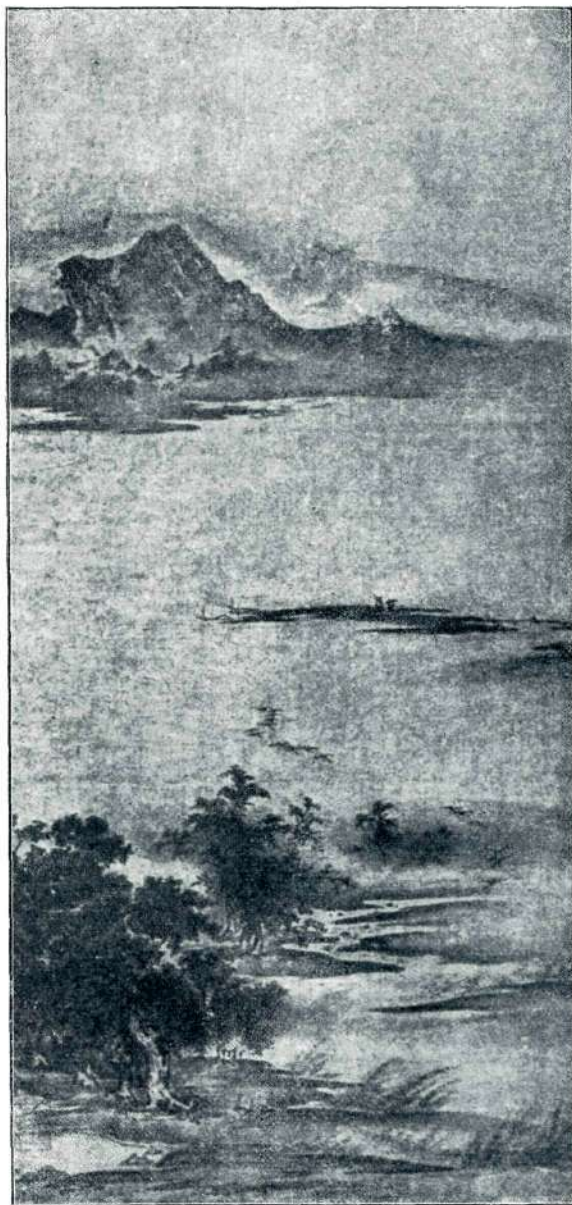
Stanovanja so se izpraznila na okna in na balkone. Ljudje so sočuvstvovali z ženo. V dramo ni posegel nihče, zakaj ponavljala se je vsak ponedeljek, teden za tednom. Čakali so, da ne pride najhujše, da posežejo vmes, ko bo prepozno. Brivec je zaspal, žena je utihnila, občinstvo se je razšlo. Tisti, ki so ostali, so izrekli sodbo.

In tedaj je slišala gospa Vera pri vbandanju s tkanino besede dveh sosed z bližnjega balkona. Po glasu jih je poznala, ne po obrazu, zakaj ta stran balkona je bila s platnom zagrnjena.

Prva je dejala in zdelo se je, da je nalašč poudarjala besede:

»Taki so moški, vsi so enaki! Še slabše, če so skriti, kot če so očitni, ti rečem.«

Druga je najbrže ugovarjala, njena beseda ni bila razumljiva; razložil pa se je glas prve od črke do črke.

ŠUBUN (XV. ST.), JESENSKI VEČER.

»Vem za družine, ki misliš o njih, da so sama sreča pa so pobeljen grob. Oni tamle — tale pisar s številke pet...«

»To je moj mož!« se je dvignilo v Veri kot slutnja pred zlom. Beseda za besedo je padala nanjo kot ostro bodalo, kot strašno spoznanje groze, dokler niso umolknile zadnje besede: »In ona niti ne sluti o tem...«

»Ona«, to sem jaz, je zatrepetala gospa Vera.

Nato ni slišala ničesar več. Do nje je prihajalo le nerazločno šepetanje. Opazili sta jo. Slutili sta jo. Prav! Saj je dosti!